

Cristina Țurlea – Stelian Țurlea

LA TAIFAS

INTEGRAL

*Obstacolele sunt acele lucruri groaznice
pe care le vezi când îți iei ochii de la țelul tău.*

Henry Ford

21 aprilie 2012

Deschid acest blog, astăzi, de ziua mea, fac 46 de ani. Sunt arhitectă, pictoriță. În februarie a.c. mi s-a spus că am cancer. Până acum am depășit câteva etape. Am nevoie de informații și nu sunt singură. Așa a apărut acest blog, să fie de folos.

Sâmbătă, 21 aprilie 2012

Aflu

Aflu cum să lucrez cu instrumentul ăsta, blogul. Încerc să mă împrietenesc.

Azi e sărbătoare, o zi minunată, voi atașa câteva imagini.

Duminică, 22 aprilie 2012

Pân' acu'

Doar o prezentare scurtă, seacă, ușor tehnică a ceea ce a fost până acum. Am să revin sigur cu detalii, explicații, gânduri, interpretări, senzații, trăiri, revelații etc.

8 februarie 2012. Mă prezint la Centrul medical Focus pentru o ecografie mamară cu elastografie bilaterală. Din vara 2011 simțisem ceva ușor tare sub sânul stâng, nu știam de-i la sân sau pe coastă. Nu mă durea nimic, rar câteva junghiuri, ca o tensiune intercostală. De prin noiembrie începuse să se contureze, să se rotunjească. Au venit sărbătorile, iar luna ianuarie le-a ținut trena. A început februarie, în forță. Dr. Lungu Cornel, cel ce m-a examinat, a stabilit: nodul hipocogen, cu zone transonice, imprecis delimitat, cu contur policiclic și cu semnal Doppler la periferie – nodul solid cu zone de necroză, diametrul maxim 2,1cm. La elastografie – tip V, UENO cu SR23 (nodul probabil malign, cu infiltrare perinodulară). Mi-a spus răspicat: De urgență la operație! Din toată consultația mi-a fost clar că-i un profesionist în care pot avea toată încrederea. I-am cerut să-mi recomande un medic, să mă orienteze, că nu-i ușor de primit o astfel de veste, mai ales când nu ești din domeniul medical.

A început vârtejul.

10 februarie. Într-un București blocat de zăpezi cum nu mai văzusem, am ajuns la Centrul medical Donna. Dr. Claudia Teodorescu mi-a făcut o ecografie și o mamografie. A apărut o opacitate de intensitate medie cu caractere suspecte localizată profund în șanțul submamar stâng, intern, contururi ușor lobulate, Cod BI-RADS:5 (modificări cu caractere sugestive pentru proces kariokinetic). Aceeași recomandare – excizie chirurgicală, verificare histo-patologică.

13 februarie – cinci eprubete de sânge și una de urină pentru patru pagini de analize – biochimie, hematologie, hemostază – coagulometrie-plasm, imunologie, markeri, urini.

14 februarie – consultație oncologică, să mă pregătească pentru ce urma să vină.

15 februarie – Computer tomograf – torace+abdomen+pelvis nativ și cu SC IV – eram deja diagnosticată cu neoplasm – apare explicit și la CT – formațiune cu contur neregulat, moderat iodofilă, profund prepectoral.

22 februarie – operația – dr. Ovidiu Ștefănescu, Spitalul Clinic de urgență Agrippa Ionescu. Diagnostic: Carcinom mamar stâng. Sectorectomie, examen extemporaneu care confirmă diagnosticul de carcinom. Operația a decurs perfect, m-am trezit amazoană. O amazoană stângace, e drept, dar pregătită de luptă.

28 februarie – ieșirea din spital.

2 martie, apare buletinul de analiză – Carcinom mamar ductal invaziv G3, pT2N0, fără

tumoră reziduală, Ki-67=pozitiv, estrogen receptor pozitiv (95%), HER2 pozitiv+3, ganglioni liberi de tumoră.

7 martie – consultație dr. Cătălin Costovici, oncolog. Încep tratamentul în 21 martie – 8 serii de chimioterapie, la 21 zile, apoi un an Herceptin, apoi tratament hormonal. Plan cu bătaie lungă. Asta e varianta de lucru acum.

21 martie: prima ședință de chimioterapie – Doxorubicin Ebewe și Endoxan. Mi-a fost foarte rău două zile, împutit de rău, greu de descris, o voi face mai încolo. În a 18-a zi a început să-mi cadă masiv părul. M-am tuns 1, un fel de sperietoare desenată de copii. Apar brusc stări de moleșeală și de oboseală după un minim efort. Din toată starea e clar că nu pot merge la serviciu. Toți medicii mi-au recomandat să elimin orice oboseală sau sursă de stres pentru că rezultatele analizelor mă obligă la o maximă atenție.

11 aprilie: a doua ședință de chimioterapie. Răul a fost și mai rău și mai îndelungat. Acum a durat până în noaptea Învierii, adică de miercuri după-amiaza până după miezul nopții de sâmbătă. De data asta în afară de vomă, dureri în corp, moleșeală și stare de confuzie, somn aiurea – ori cad beton ori nu dorm toată noaptea, chiar dacă iau melatonina sau Sedativ PC. Și altele: ard esofagul și stomacul, se plimbă durerile în corp de la oase la săgeți în rinichi.

Cam atât pân'acu. Ce-aș vrea să mai spun este că tehnica medicală actuală este foarte performantă

și chiar trebuie să ne „băgăm în aparate” și să lăsăm doctorii să se uite la noi până nu e cam târziu.

Iar eu am un noroc de zile mari, pentru că în jurul meu a fost și este o echipă de medici mai tari ca-n filme și pe plan profesional și pe cel uman. În afară de cei deja menționați, chiar mai aproape de sufletul meu sunt dr. Mariana Teodoru și dr. Monica Pandrea. Ei mă ajută să-mi țin trupul în bună stare, mintea întreagă și sufletul încrezător. Evident împreună cu familia și prietenii mei, dar asta e o poveste pentru altă dată.

Marti, 24 aprilie 2012

Pentru cine scriu?

Ce-i blogul ăsta? Ce-i HER2? Pentru cine scriu, de ce?

Jurnalul unei etape. Pentru mine, un timp bulversat și bulversant. Întâlnirea cu cancerul m-a șocat, mi-a răsturnat linia orizontului. M-a obligat să fac cunoștință cu o parte din mine, să recunosc că nu știu aproape nimic, că înțeleg și mai puțin. Nu am trăit alături de nimeni o astfel de perioadă, nici din familie, nici dintre prieteni. Cunosc victorioși, am auzit de învinși.

M-am simțit aruncată brusc în toiul unei lupte, totul vâjâia în jurul meu. Un câmp de război ale cărui reguli nu le știu. Obligată să rezist, să învăț din mers. Asta nu pare prea greu, dar acum e, ca-n povești, pe viață și pe moarte.

Și, de la început, inexplicabil, am simțit că trebuie să am și experiența asta. Ca o împăcare.

HER2 sunt niște receptori aflați pe suprafața celulelor tumorale, se evidențiază la biopsie. Unele celule au un număr mai mare de receptori decât normal și se numesc celule HER2 pozitive. Studiile de specialitate arată că una din cinci femei cu cancer de sân este HER2 pozitivă. Un cancer HER2 pozitiv se dezvoltă mai repede, este vorba despre o formă agresivă. Specialiștii spun că prezintă un risc mai ridicat de metastaze cerebrale și deces.

Din fericire există tratament.

Herceptin este o terapie adjuvantă pentru pacientele cu cancer de sân HER2 pozitiv, în stadiu incipient. Se administrează după intervenția chirurgicală și chimioterapie. „Studiul pentru punerea pe piață a Herceptin a demonstrat că folosirea noului medicament după chimioterapia standard reduce riscul reapariției cancerului cu 46 la sută, față de utilizarea doar a regimului de chimioterapie standard.”

HER2 pozitiv este și cazul meu.

Scriu în primul rând pentru mine și cele ca mine. Am simțit nevoia asta din primele zile de după operație, când m-am aruncat pe internet să-mi „traduc” rezultatele analizelor, să aflu, să aflu, să aflu. M-a ajutat să-mi întregesc oarecum o imagine, să pot pune întrebări prietenelor medici,

cumnatei farmacistei. Să înțeleg un limbaj, să fiu oarecum avizată. Eram tare, tare departe de domeniul ăsta, de tot amalgamul lui de trăiri și stări. Am găsit multe informații, de la prospecte de medicamente și interpretarea rezultatelor analizelor până la experiențe parțiale, adică oprite la un moment dat. Nu știu de ce. Un prieten, care a trecut prin experiența aceasta, povestindu-i nemulțumirea mea, mi-a spus că la un moment dat vrei să te detașezi; am să înțeleg. Am simțit însă nevoia să citesc un story întreg, o poveste reală a modului de a trăi și percepe viața în condițiile acestui război aprig cu cancerul. Pentru că nu am găsit-o, o scriu eu, promit!

Scriu public, pe blog, și pentru bărbații care iubesc o femeie cu cancer la sân și vor să înțeleagă cât mai bine ce i se întâmplă. Și nu numai.

Luni, 30 aprilie 2012

Am reînceput să pictez

Sunt între tratamentul 2 și 3 de chimioterapie. Analizele le-am făcut miercuri 25 aprilie, la 14 zile de la cea de-a doua ședință. Hematologie, toate valorile – leucocite, hematii, hemoglobina, hematocrit – sub limitele normale. Leucocitele chiar scăzute dramatic. 2,4 iar intervalul de referință este 4-10. Se explică și pe hârtie starea de rău aproape permanentă.

Acum aștept cu emoție alte rezultate, azi am refăcut analizele. Între timp, am fost câteva zile la munte, unde am mers cu picioarele goale prin rouă, m-am lăfăit pe iarbă cu pisicile, am făcut exerciții de respirație, am grădinărit un pic, m-am bucurat de soare, de culori, de sunete, de toate aromele primăverii, am rugat natura să mă învețe ritmurile ei. Am și dormit bine. M-am relaxat, m-am risipit peste dealuri și văi. Atât de simplu.

Și m-a bucurat tare că am reînceput să pictez. De la operație, de mai bine de două luni nu făcusem decât câteva schițe și niște icoane pe sticlă pe care le-am dăruit de Paște.

Așa că sunt semne bune că îmi revin.

Am emoții, sau teamă, sau și una și alta.

De fapt mi-e cam frică.

Joi, 3 mai 2012

0 zi de chimio

Ieri, 2 mai, al treilea tratament chimio.

Îmi plac diminețile, așa că la ora 7 ies din casă cu gândul la plăcerea plimbării. Merg cu tramvaiul, câteva stații până la policlinica 10. La 8 și un pic apare doctorul Cătălin Costovici. Intru la consultație. Avem o discuție, ca de obicei, asupra ultimelor trei săptămâni și a analizelor. Mă aduce pe linia de plutire, spunându-mi că este firească o asemenea scădere a valorilor din hemoleuogramă în cea de-a doua săptămână a intervalului,

perioadă cu maxim impact al tratamentului. Îmi place mult atitudinea lui. Are prin asta un atu profesional.

Pe la 9 intru la tratament. Mă revăd cu o parte din colege/colegi din „clubul de miercuri”. În total 7 persoane, între 28 și 60 ani. Pe unii îi știu de la prima mea sedință, alții sunt mai noi. Poveștile tuturor se împletesc însă.

Prima dată îmi pune perfuzia și-mi face anti-vomitivul – osetron. Mă lasă un pic, timp în care asistenta se învârte ca un titirez de la unul la altul. Apoi, prima pungă de perfuzie e destinată substanței criminale roșii, de data asta Epirubicina. Stau cuminte, încântată că nu a trebuit să mă perforeze decât o dată. Venele se deteriorează mult de la aceste substanțe, se fragilizează prea mult ca să poată suporta perfuzia. Iar substanța este extrem de agresivă, dacă atinge țesuturile duce la necroza lor progresivă. Sângele e viață, e curgere și-i rezistă.

Vine a doua pungă de ser, destinată celei de-a doua substanțe, Endoxan. Îmi fac și un antialergic. Endoxanul se pare că-i mai prietenos, așa-i merge vorba.

Între timp facem conversație în gașcă și citesc. S.J. Watson „Înainte să adorm”. Absolut minunată carte, inspirată de cazurile unor pacienți amnezici, fascinantă prin subiect, stil, ritm, surpriză și cuceritoare prin happy end. Asta nu trebuia s-o spun, iau o parte din plăcerea cititului, nu-i poți anticipa finalul.

Citesc în disperare în perioada asta, cu o frenezie pe care n-am mai avut-o din adolescență. Am devorat „rafturi” în ultimile câteva luni.

Pe la 13 și 15, este gata și cea de-a doua pungă. Cu urările de bine părăsesc „gașca”. Ne vedem peste trei săptămâni.

Mă așteaptă prietenul meu Eugen, un învingător. A ieșit teafăr din labirintul plin de capcane al cancerului.

Mă conduce acasă. Propun să mergem pe jos, îmi fac bine plimbările și sunt în formă imediat după tratament. În afară de o amețelă suportabilă.

Ieri la prânz, neuitându-se în calendar, Bucureștiul se scâldea la 32 de grade Celsius. Așa că asfaltul, vitrinele și betoanele eliberau șerpi de foc iute crescuți la soare. Am căutat umbra și plimbarea a fost o plăcere. Acasă am stat de vorbă cu soțul meu. Sperăm ca totul să fie bine în continuare. Mai iau o porție de Nux vomica, prima fusese dimineața, iar acum se instalase greața. A, și în tot intervalul am băut multă apă. E obligatorie hidratarea. La ora prânzului înghițisem deja doi litri de apă. Acum trebuia să și mănânc ceva. Vechea poveste cu o masă ușoară care să nu-mi facă rău nu o reușisem încă. Întrebam în toate direcțiile și, din variantele prezentate, niciuna nu a avut efect pentru mine. Am vomitat la greu de fiecare dată, câteva zile în șir. Poate și pentru că am o bilă mai sensibilă. Așa că m-am întrebat ce-aș putea mânca și am ales o

mică banană și o și mai mică pară. Am putut să adorm vreo oră.

Apoi a început programul deja cunoscut, starea de greață s-a accentuat vertiginos și am vomat. Și așa am ținut-o cam toată seara, cu tot cortegiul de durere de cap și arsuri violente pe tot traiecul. Din fericire apucasem să vorbesc puțin la telefon cu câțiva prieteni. Nu comunicasem încă cu „cele trei grații”, cum le zic eu, adică cumnata mea Aura, farmacistă, și Mariana și Monica, doctorițe. Le-am dat mesaje, n-am avut cu ce să mă laud, dar ele mi-au dat în schimb sfaturi bune care m-au mai liniștit. Am mai stat de vorbă cu soțul meu, am încercat să mai citesc, dar nu vedeam prea bine. Am așteptat să începă confruntarea Sarkozy – Hollande, dar chiar de la început, am simțit că mă curtează somnul și m-am lăsat repede sedusă.

Azi dimineață m-am trezit la 5, deci am dormit bine. A început starea febrilă în tot corpul, obrajii îmi ard, am niște „bujori” de clovn, și greața îmi dă roată, suportabil. Sunt stări cunoscute deja.

Mă opresc aici, povestea va continua, dar s-au arătat zorii...

Frânturi de infern

Zile de chin. Știam ce mă așteaptă. Faptul că știu cu mintea nu e de loc același lucru cu starea

CRISTINA ȚURLEA (1966-2021) a fost arhitect și pictor. A absolvit, în 1990, Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu”, București, iar în 2003 Facultatea de Științe Juridice și Administrative din cadrul Universității Creștine „Dimitrie Cantemir”, București. În 2007 a obținut titlul științific de doctor în arhitectură. A fost specialist în studii istorice atestat de Ministerul Culturii și Patrimoniului Național, din 2011. Din 2005 a lucrat ca arhitect în cadrul Băncii Naționale a României,

Este autoarea volumelor „Arhitectura și spațiile publice”, „Cronica restaurării Palatului vechi al B.N.R.”, pentru care a fost și premiată în cadrul Bienalei Anuale de Arhitectură, „Centrul istoric și financiar al Bucureștilor” și al recent apărutei lucrări „Simboluri în arhitectura palatelor financiar-bancare. 9 secole de arhitectură în 666 imagini”. Sunt lucrări-album, veritabile documente de referință, ce surprind, etapă cu etapă, momentele reabilitării unor capodopere ale patrimoniului național.

Din 2010 a deschis zece expoziții personale de pictură (*Culori și culoare; înSEMNE în culoare; Joc de culori; Malta. Muze și îngeri; înCHIPuiri; ALEGria;*

EMOgrafii; Priviri; Tălmăciri; Întâlnire cu orașul), una de fotografie (*City-ul bancar*) și a participat la alte nouă expoziții colective de pictură în țară și străinătate (Pisa, Treviso, Dobrich, Lisabona).

A fost căsătorită cu **STELIAN ȚURLEA**. Născut în 1946, Stelian Țurlea a urmat studii de filologie (1968) și filosofie (1976), la București, a fost aproape trei decenii redactor de politică externă (revista „Lumea”), a condus, după 1989, pentru scurtă vreme, revistele „Lumea”, „Zig-Zag”, apoi ziarul „Meridian”, după care a lucrat în televiziune, ca șef al departamentului de știri al Antenei 1. Între 1996 și 2014 a lucrat la ProTV ca director editorial, între 2000 și 2016 a condus în paralel și „Ziarul de duminică”, pe care l-a și creat.

Este autor a douăzeci și cinci de romane, un volum de povestiri, unsprezece cărți de publicistică, nouă cărți pentru copii și două traduceri. A îngrijit șase albume.

A primit Premiul Uniunii Scriitorilor pentru literatură pentru copii (2003), Premiul Asociației Editorilor din România pentru literatură pentru copii (2005), Premiul Special al Uniunii Scriitorilor (2006), Premiul Asociațiilor Scriitorilor din București (2007), Premiul „Flacăra” pentru literatură (2011). A fost nominalizat la Premiul Uniunii Scriitorilor pentru literatură pentru copii în 2000 și Premiul AER pentru roman în 2003.

Premii în jurnalistică: Premiul Asociației Profesioniștilor din Televiziune (APTR) pentru jurnalul

de știri Observator (Antena 1), 1995, Premiul APTR pentru Observator, 1996, Premiul special APTR pentru documentarul „13-15 iunie 1990”, 1996, Premiul Fundației Pro pentru manageriat jurnalism, 1999, Premiul Fundației Pro pentru jurnalism, 2001, Premiul Radio România Cultural pentru „Ziarul de Duminică”, 2007.

